

Közösségi alkalmaink a héten

Hétfőn	15.30 Szent László fiú-kör (5-7. osztály)
	19.00 Fialtal házások
Kedden	18.00 Haladó katekumen
Szerda	18.30 Felnőtt katekézis
Csütörtökön	19.30 Kezdő katekumen
Péntek	14.00 Szent Teréz lány-kör (5-7. osztály)
	15.00 Vegyes felső tagozatos csoport
	18.00 Gimnazista és egyetemista ifjúsági csoport

Hirdetések

- 1. Október 1-től, vagyis jövő hét szombattól beáll a téli miserend**
templomainkban, tehát
a kápolnában az esti szentmisék 18 óra **helyett 17-kor**
a templomban 19 óra helyett **18-kor kezdődnek**
- 2. Október elsején, jövő szombaton** lesz a **nagymarosi ifjúsági találkozó**, amelyre közösen mennénk. Jelentkezni Tamás atyánál lehet.

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI KATOLIKUSOK HETI
ÉRTESÍTŐJE

2016. szeptember 25. IX. évf. 28. szám

CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. +36-53-311-140

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

Évközi 26. vasárnap – Szentírás vasárnapja

Abban az időben Jézus a következő példabeszédet mondta: Volt egy gazdag ember. Bíborba és patyolatba öltözködött, és mindennap dúsan lakmározott. Volt egy Lázár nevű koldus is, ez ott feküdt a kapuja előtt, tele fekélyvel. Szívesen jóllakott volna az ételmaradékból, ami a gazdag ember asztaláról lehullott, de abból sem adtak neki. Csak a kutyák jöttek, és nyalogatták a sebeit. Meghalt a koldus, és az angyalok Ábrahám kebelére vitték. A gazdag is meghalt, és eltemették. A pokolban, amikor nagy kínjai közt feltekintett, meglátta messziről Ábrahámot és a keblén Lázárt. Felkiáltott: „Atyám, Ábrahám! Könyörülj rajtam! Küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét vízbe mártva hűsítse nyelvemet. Iszonyúan gyötrődöm ezekben a lángokban.” „Fiam – felelte Ábrahám –, emlékezzél rá, hogy milyen jó dolgod volt életedben, Lázárnak meg mennyi jutott a rosszból. Most ő itt vigasztalódik, te pedig odaát gyötrődöl. Azonfelül köztünk és köztetek nagy szakadék tátong, hogy aki innét át akarna menni hozzátok, ne tudjon, se onnét ne tudjon hozzánk átjönni senki.” „Akkor arra kérlek, atyám – kiáltotta újra –, küldd el őt atyai házukba, ahol még őt testvérem él. Tegyen bizonyoságot előttük, nehogy ők is ide jussanak a gyötrelmek helyére.”

Ábrahám ezt felelte: „Van Mózesük és vannak prófétáik. Azokra hallgassanak.” Ám az erősködött: „Nem teszik, atyám, Ábrahám! De ha valaki, a halottak közül elmenne hozzájuk, bűnbánatot tartanának.” Ő azonban így felelt: ”Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, még ha a halottak közül támad is fel valaki, annak sem hisznek.”

Útravaló

A mai Evangélium nagyon elgondolkodtató. Van a dúsgazdag ember, aki igazából semmi rosszat nem tesz. Éli világát, örül a gazdagságának. Mint a történet közepén kiderül, a családját nagyon szereti, hiszen még a pokolban is arra gondol, hogyan menthetné meg a testvéreit. És mégis elkárhozik. Felmerülhet bennünk a kérdés: miért?

A válasz egyszerű, és mégis nagyon ijesztő. Nem azért került a pokolra a gazdag, mert rosszat tett! Nem is az életmódja miatt. Hanem azért, mert nem tett jót. Nem gonoszságból, egyszerűen nem jutott eszébe. Pedig Isten jelet adott neki: Lázár egyenesen a kapujában feküdt! De ő átlépte nap mint nap. Pedig ismerte!!! (ez világosan kitűnik a szövegből).

Miért ijesztő ez? Mert alapjába véve mi, kedves olvasók, rendes emberek vagyunk. Nem csinálunk rosszat, szeretjük a családjunkat, és éljük az életünket. De tesszük-e a jót? Isten annyi embert ad az életünkbe, akiken segíthetünk... ismerősök és ismeretlenek, kedvesek és rosszindulatúak, jók és rosszak. Minden egyes ember egy jel, egy segítség, hogy eszünkbe jusson: a keresztény ember célja nem a rossz elkerülése, hanem a jó megtétele!

A magam részéről nagyon aggasztónak találom ezt... adja az Úr, hogy észrevegyem a jeleket, amiket az életembe tesz! Mert ha lejár az idő, utána már késő lesz...

Szent Ágoston „Vallomások” című könyvéből

Gondolataim mindig mélyebbre hatoltak. Mikor aztán lelkem titokzatos mélységeit felkutatták és nyomorúságomat a maga egész mivoltában szemeim elé összehordták, rettentő vihar támadt bennem, a melynek nyomában eleredt könnyeim zivataros áradata. Úgy éreztem, hogy egyedül jobb lesz elsírnom könnyeimet. Így sóhajtoztam s szívem a legkeserűbb bánat könnyeit sírta. Egyszer csak fiú- vagy leányhangot hallok a szomszéd házból. Énekelt s ezt ismételte: Tolle, lege! Tolle, lege! Vedd, olvasd! Vedd, olvasd!

Arcom pillanat alatt megváltozott, s lázasan kutattam emlékezetemben, van-e valami olyan játékfajta, amelyben a gyermekek ehhez hasonló éneket szoktak énekelni, de nem emlékeztem, hogy bármikor hallottam volna. Visszanyomtam könnyeim áradatát s felugrottam, mert semmi mást, égi parancsot láttam e jelben, hogy nyissam ki a Szentírást s olvassam el a szemembe ötlő legelső fejezetet. Visszasiettem tehát oda, ahol Alypius ült, mert odatettem az Apostol könyvét, mikor fölkeltem onnan. Fölkaptam, kinyitottam s egyetlen hang nélkül olvastam azt, amire tekintetem legelőször esett: „Nem tobzódásokban és részegeskedésekben, nem ágyasházakban és szemtelenségekben, nem versengésben és irigykedésben, hanem öltözzetek az Úr Jézus Krisztusba, és a testet ne ápoljátok a kívánságok szerint” (Róm 13,13).

Nem akartam továbbolvasni. Nem is volt szükséges. Amint ugyanis a mondat végére értem, mintha a biztos megnyugvás fénye árasztotta volna el szívemet, a kételkedésnek utolsó árnyéka is eloszlott belőlem. Magadhoz fordítottál ugyanis egészen. Már nem kíváncsoztam feleség után, már nem voltak földi reményeim, hanem együtt álltam anyámmal a hit irányzóján, ahol engem sok-sok évvel ezelőtt neki megmutattál.